

[Gunnar Fog-Petersen.]

paa mange Omraader vi alle har vurderet. Men som teknisk sagkyndige med Hensyn til Spørgsmaal af den Art, der her foreligger, tror jeg ikke, at nogen af dem selv vilde have gjort Krav paa at blive betegnet. Den ene af disse 3 Mænd, nemlig Hr. Nørhave, var Tilhænger af en Dæmning, medens de to andre sluttede sig til Flertallet indenfor Kommissionen. Men en teknisk kyndig Undersøgelse, saaledes som den har fundet Sted ved Ringkøbing Fjord, har for Landbrugsspørgsmaalets Vedkommende ikke fundet Sted indenfor Kommissionen af 1912, og naar derfor Vandbygningsdirektøren ud fra sit Synspunkt taler om dette Spørgsmaal og begrundet det med Argumentationen fra Kommissionen af 1912, saa bygger han paa Sand i saa Henseende.

Første Gang Kravet om at lukke Limfjorden imod Vest blev rejst, var i 1850, og da blev det rejst af Fiskerne ved Limfjorden, som havde et saare righoldigt Aale- og Sildefiskeri i den mod Vest lukkede Fjord, og som bad Staten om at beskytte dem imod, at dette Fiskeri blev ødelagt ved, at Limfjorden blev aabnet imod Vest. Denne historiske Bemærkning fremfører jeg blot til Overvejelse for dem, der mener, at det er saa ganske sikkert, at alt Fiskeri i Fjorden vilde blive ødelagt ved Lukning. Og naar Vandbygningsdirektøren siger, at en Lukning af Fjorden vilde være en tvivlsom Fordel for Landbruget, saa skylder han dog vist enhver, der har udover et Minimum af Begreb om Egnens Forhold og om disse Spørgsmaal, en nærmere Redegørelse for, hvad han kan mene dermed. Det vedrører imidlertid ikke denne Side af Sagen. Det er jo nu vedtaget paa Kommissionsgrundlaget ovre i Folketinget og vil vel ogsaa — jeg tager paa ingen Maade fejl af Situationen — blive vedtaget her i Landstinget. Men jeg vil blot føje til, at ved denne Vedtagelse er den store Interesse, der er knyttet til Landbruget og Fiskeriet langs med Fjorden ganske uoplyst, som det ligger nu.

Mærkeligt er det ogsaa at se det Argument, som jeg har hørt fremføre fra forskellig Side, at hvis man lukkede, vilde Forholdene i Nissum Bredning føre til to Ting: en stærk Opstuvning i Fjorden og en Tilsanding. Det kan dog ikke føre til mere end den ene af disse to Ting. En stærk Opstuvning vil nemlig føre til en stærk Udstrømning og en dybere Nedskæring, ganske som man erfarede det, da man brød Hvide Sande igennem i Ringkøbing Fjord,

og hvis der lukkes ved Odde Sund, er Nissum Bredning i Størrelse, i Beliggenhed, i Tilstrømning — noget mindre i Tilstrømning — stillet omtrent paa samme Maade som Ringkøbing Fjord, da man brød igennem ved Hvide Sande, med en direkte Aabning ud til Vesterhavet. Faren vil derfor blive den, at Strømmen bliver for voldsom paa Grund af den store Udsugning og skærer saa stærkt ned, at Anlægene ved Thyborøn ikke kan holde, ikke derimod Tilsanding, som Vandbygningsvæsenet ogsaa troede vilde indtræde ved Hvide Sande.

Men det, der nu sker, er altsaa, at Broen bliver bygget, og det vil jeg heller ikke paa det nuværende Tidspunkt modsætte mig, fordi jeg nok ser, at dette ikke kan nytte. Men jeg vil af det, jeg har fremført, drage en anden Konklusion, som ikke er i Stand til at ændre Sagens Gang med Hensyn til Byggearbejdet: Staten anvender store Beløb deroppe til Trafikforbedringer, og det betales jo efterhaanden. En saadan Bro skal staa i mange, mange Aar, gennem Slægtled, og da al Trafik efterhaanden, naar man undtager Hovedtrafikken, synes at ville gaa over paa Automobileerne, vil det sikkert være forsvarligt under Hensyn til den kommende Trafik mellem de efterhaanden opdyrkede Arealer at bygge denne Vejforbindelse og bygge den nu. Men naar man saa bestemmer sig for det, som i og for sig er et irrationelle: at have Vesterhavet til at arbejde frit ind langs Limfjordens Kyster; medens det rationelle sikkert vilde være at sikre Kysterne paa alle Leder, ogsaa udadtil mod Vesterhavet, naar man nu vedtager at have den aabne Udstrømning til Vesterhavet og bygge Fiskeriet paa Saltvandsbestanden i Fjorden — Brakvand vil det jo blive, omtrent af samme Saltholdighed som Østersøen, og det vil efter tidligere Erfaringer rimeligvis give et rigere Fiskeri —, saa staa den Opgave tilbage at inddæmme alle Arealerne langs med Fjordens Kyster og faa Afvandingen bagved dem gennemført. Dette kan ikke gøres af Lodsejerne langs med Fjorden, selv om de slutter sig sammen, fordi de i lang Tid vil være økonomisk lammede af Krisen, og fordi enhver Antydning af at faa Kapital til et saadant Arbejde er udelukket ved Kreditindskrænkningen. Derfor peger jeg paa, som en af de betydningsfuldste Statsopgaver, der ligger for i dette Øjeblik, at tage et rationelt Arbejde op med at rejse Smaadiger ved Limfjordens Kyster — de behøver ikke at være særlig høje — og med at pumpe Vandet bag ved dem ud. Man kan derved opnaa en Atvanding og Kultivering af meget betydelige